

V práci nazvané „K problematice neosobního vyjadřování s přihlédnutím k situaci v italštině, francouzštině a češtině“ se autor snaží syntetickým způsobem přiblížit problematiku neosobního vyjadřování jak na obecné úrovni, tak s přihlédnutím k uvedeným třem jazykům, jež představují základní jazykový materiál, na němž se pokouší demonstrovat popisované jevy a ozřejmit dané hypotézy. Jako zdroj excerpt slouží současný tisk, odborné a popularizační publikace jakož i beletrie a v neposlední řadě internet.

Nejprve se zabývá podstatou neosobnosti a neosobního vyjadřování z ontologického hlediska a dospívá k názoru, že prostředky neosobního vyjadřování vycházejí z několika základních kritérií, jež jsou založeny na společném principu negace pojmu „osoby“. Osoba je zde nazírána jednak jako člověk na referenční úrovni, jednak jako gramatická kategorie slovesné osoby (příčemž obě tato hlediska spolu souvisejí), jednak jako personický konatel. Neosobní výrazy jsou pak takové, jež nevyjadřují osobu pojatou na základě výše uvedených kritérií. Kromě predikátů vyjadřujících neživé procesy a přírodní jevy (tj. sloves neosobních v úzkém slova smyslu) sem jsou zařazeny i výrazy, jež jsou neosobní především tím, že mají formální gramatickou stránku neosobních vět, dále různé deagentní prostředky, u nichž neosobnost spočívá v dekonkretizaci, resp. nízké míře specifikace nebo absenci konatele - patří sem různé faktitivní, pasivní a reflexivní struktury, bezpodmětové struktury, věty se všeobecným podmětem, věty s transponovaným užitím slovesných osob, neosobní (resp. neurčité) slovesné mody aj. Dále je neosobnost vyčleněna rovněž na základě kritéria orientace na „neúčastníka komunikačního aktu“ a tudíž zaměření na předmět sdělení a na objektivitu.